

VERGANKELIJKHEID

Mijn moeder las vroeger 's morgens altijd, in de krant, eerst de overlijdensberichten om vervolgens vast te stellen "wie er nog over was". Je ontkomt er niet aan in de krant, deze rubriek met annonces te aanschouwen. Ook kwamen de herinneringen, bijvoorbeeld dat de overleden persoon in zijn leven een enorme hoeveelheid foto's en negatieven had verzameld of boeken of muziek, noem maar op.

Maar wat gebeurt er eigenlijk, na het opruimen van zijn/haar huis, met de verzamelde spullen? Gaat alles meteen mee met het huisvuil op de volgende maandagochtend? Zeer terecht heeft enkele jaren geleden Keith Skues die vraag gesteld aan zijn luisteraars. Of hij suggesties heeft gekregen weet ik niet. Wel is het mij opgevallen dat de huidige generatie jongeren het verzamelen van postzegels links laten liggen. Postzegelbeurzen worden voornamelijk bezocht door personen die al zijn voorzien van kleinkinderen. Hier in Amsterdam, aan de Nieuwezijds Voorburgwal, was ieder jaar een grote verzamelaarsbeurs in de open lucht en stonden er altijd wel tientallen postzegelhandelaren. Heden ten dage wordt die beurs nog steeds georganiseerd, maar staan een paar postzegelhandelaren. Wie verzamelt er nog suikerzakjes of ouderwetse voetbalplaatjes? Of foto's met handtekeningen van artiesten? Ik ben bang dat deze vorm van verzamelen verleden tijd is.

Enige tijd geleden kwam er een door Marga van Praag en Ad van Liempt geschreven boek uit over Max en Jaap van Praag. Jaap was jarenlang voorzitter bij Ajax, in de tijd dat Ajax groot van naam werd, en was tevens een platenboer: Spui 6 in Amsterdam had hij een grote zaak en Max zong bij de radio, op feesten en partijen en bouwde aan zijn eigen platenwinkelketen in Utrecht! 'Als

ik twee maal met mijn fietsbel bel, nou dan weet je het wel' was een van zijn grootste hits.

SPEL IN DE JAREN VIJFTIG

Foto: collectie Orthopedagogiek Groningen

Als je nu aan een jongere vraagt of hij weet wat een platenboer is, zal hij lang moeten nadenken. Momenteel zit er op Spui 6 in Amsterdam een gerenommeerde winkel in erotische artikelen. Moet kunnen natuurlijk, maar liever had ik dat ome Jaap of een van zijn opvolgers daar nog had gezeten. Want wat is er nu leuker dan al die cd's door je handen te laten glijden. Ik las laatst in de krant dat de Britse overheid moeite doet om de jeugd weer op straat te laten spelen in plaats van binnen te zitten achter de computer. Lijkt me een dankbare zaak als er resultaat wordt geboekt.

Maar om even terug te komen op de verzamelingen? Wie zorgt voor een goede bestemming? Stel dat je een overleden familielid hebt die tienduizenden suikerzakjes gespaard heeft. Je moet zijn huis leeg halen en wat doe je vervolgens met de suikerzakje? Advertentie plaatsen op Marktplaats? De burgemeester bellen dat hij de eerstkomende twintig jaar geen suiker meer hoeft te bestellen in zijn/haar gemeente? In de afgelopen jaren heb ik diverse overlijdensberichten gekregen met het verzoek om bijvoorbeeld de toezending van het Freewave Media Magazine te staken, 'omdat vader is overleden'. Wat zullen de nabestaanden doen met de foto's van vader, zijn boeken over zeezenders?

Proberen te verkopen tijdens Koninginnedag? Alles stilletjes op zolder leggen en daar stof laten verzamelen?

SPEL IN DE JAREN ZESTIG

Foto: collectie Orthopedagogiek Groningen

De meeste boeken van mijn ouders heb ik weggegeven ten gunste van de braderie van het verpleeghuis, waar mijn moeder in was opgenomen. De LP's van mijn vader zijn allemaal naar het voormalig Omroepmuseum gegaan (thans Beeld en Geluid). Zal over een paar jaar een liefhebber van klassieke muziek nog de namen van Haitink en Karajan weten? Wie Eduard van Beinum was? Wordt over een paar jaar, in een radio-uitzending, het vioolspel van Emmy Verhey nog vergeleken met een andere violiste of zegt men: Emmy Verhey? Nooit van gehoord!

Dat laatste is dus vergankelijkheid.

Rob Olthof